

ת"פ 2164/03/17 - מדינת ישראל נגד ש כ

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2164-03-17 מדינת ישראל נ' כ

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש כ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד טל נעים

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד יאיר רגב ועו"ד יפה גולן

גזר דין

עמוד 1

רקע וכתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בארבעה אישומים בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

הנאשם ורעייתו דאז (להלן: "המתלוננת") היו נשואים כ- 16 שנה ולהם שני ילדים משותפים ע' יליד 2002 ו-מ' ילידת 2007 הלוקה באוטיזם וזקוקה להשגחה צמודה.

באישום הראשון הורשע הנאשם בכך שביום ביום 30.1.16 בשעות הבוקר, במהלך דין ודברים בין בני הזוג דחף הנאשם את המתלוננת לעבר קיר סמוך וכתוצאה מכך היא קיבלה מכה באזור בית החזה.

באישום השני הורשע הנאשם בכך שביום 8.11.15 בשעות הבוקר, הוא סירב לקחת את מ' למסגרת הלימודית בעוד המתלוננת נותרה בבית עם ע' שחש ברע, המתלוננת חסמה עם גופה את דלת הבית על מנת למנוע מהנאשם לצאת ללא מ'. הנאשם בתגובה היכה בה באזור עצם הבריו בשתי מכות אגרופ ונזב את המקום. המתלוננת חשה כאבים בעקבות המכה ופנתה לקבלת טיפול רפואי.

באישום הרביעי הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי בת זוג. ביום 28.5.14 התנהל דין ודברים בין בני הזוג אז אחז הנאשם ומשך בשערה של המתלוננת כך שמשך את שיערה כלפי מטה עד שנשכבה על הרצפה. המתלוננת חשה סחרחורת אז ע' עזר לה לקום. לאחר מספר ימים פונתה המתלוננת לבית החולים בחשד לאירוע מוחי. במהלך אשפוז של המתלוננת התקשר ע' לספר לה, כי הנאשם היכה אותו. לאחר שחרורה לביתה למנוחה בסוף השבוע התעמתה המתלוננת עם הנאשם לגבי תקיפת ע'. לאחר דין ודברים דחף אותה הנאשם והפילה לרצפה, היא התחננה לנאשם שירים אותה אך הוא לא עשה כן. ע' עזר למתלוננת לקום מן הרצפה.

באישום החמישי הורשע הנאשם בכך שכשלוש שנים עובר ליום 30.1.16 בראש השנה התכוונו הנאשם, המתלוננת וילדיהם לצאת לארוחת החג אצל משפחתו של הנאשם. הנאשם אמר למתלוננת, כי היא בהמה מסריחה ואינה רצויה אצל משפחתו ועל כן המתלוננת לא הצטרפה אליהם לנסיעה. עת שבו הנאשם והילדים מארוחת החג סיפר ע' למתלוננת אודות הביקור, הנאשם נכנס לחדר ושחרר נפחות אל גופו של ע'. המתלוננת בתגובה דחפה את הנאשם וזה דחף אותה חזרה והיא נפלה על המיטה. הנאשם אחז בשערות ראשה והטיח את ראשה במיטה. לאחר מכן התקשר הנאשם לאחיה של המתלוננת, ואמר לו שהוא פוחד מהמתלוננת שכן היא אלימה.

עוד נקבע בהכרעת הדין, כי הנאשם נהג לגדף את המתלוננת ולכנותה בכינויים שונים.

הנאשם זוכה מהעבירה שיוחסה לו באישום השלישי.

ראיות לעונש

2. מטעם הנאשם הוגש טע/1, אישור ממרכז דלב, לטיפול ולמניעת אלימות במשפחה ברחובות מיום 25.6.18 לפיו הנאשם נטל חלק בהליך טיפולי במרכז מיום 1.3.16 ועד ליום 21.6.16.

כן נשמעה עדותה של הגב' ע, ע, אחותו של הנאשם.

טיעוני הצדדים בתמצית

3. ב"כ המאשימה הפנתה לעדותה של המתלוננת אודות האלימות שחוותה והקושי שלה לחשוף את הדברים.

במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על שלומו, גופה, שלווה נפשה וכבודה של המתלוננת, כאשר מידת הפגיעה בערכים אלה באישום הראשון הינה גבוהה ובאישומים השני, הרביעי והחמישי הינה בינונית גבוהה. אמנם האלימות באישום הרביעי אינה ברף גבוה בכל אחד מן האירועים אך יש להתייחס לנסיבות הכוללות במסגרתם אירעה התקיפה, לעתים לעיני הקטין, העובדה שהנאשם הותיר את המתלוננת על הרצפה לאחר שהפילה ארצה ולא סייע לה לקום וכן העובדה שתקף את המתלוננת לאחר שזו שוחררה מבית החולים.

מהאישומים ניכר חוסר הרחמים של הנאשם כלפי המתלוננת. הנאשם נהג לגדף את המתלוננת ולכנותה בכינויים שונים לאורך שנות נשואיהם.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום. באישומים הראשון והרביעי לקבוע מתחם ענישה ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר. באישומים השני והחמישי מתחם ענישה שבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר. בתמיכה לעתירתה הגישה אסופה של פסקי דין (רע"פ 3077/16, רע"פ 1805/11, רע"פ 977/16, עפ"ג (מרכז) 644-09-16, עפ"ג (מרכז) 6820-03-16, עפ"ג מרכז 24970-08-12 ות"פ 67788-07-17).

ב"כ המאשימה ביקשה להעמיד עונשו של הנאשם במרכזו של כל מתחם, וכי אין כל הצדקה לסטייה מן המתחם, בהעדר הליך שיקומי.

עוד הוסיפה, כי ענישה אינה עניין מתמטי מדוקדק ועתרה להשית על הנאשם בגין כל האירועים 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

4. ב"כ הנאשם הפנו את הזרקור לנסיבותיו האישיות של הנאשם מאז הגשת התלונה ולתוצאות הקשות שפקדו אותו מאז.

להגשת התלונה במשטרה קדמה הגשת תביעה למזונות מצד המתלוננת. מיום הגשת התלונה עזב הנאשם את הבית ועבר להתגורר בדירת אמו.

החיים בבית בני הזוג עם ילדיהם היו קשים, ההתנהלות לוותה באלימות מילולית ופיזית כאשר מ' בגלל מצבה נהגה לתקוף את ע' ואת המתלוננת כאשר הנאשם הגן על מ' מפני ע' לבל יתקוף אותה חזרה. מ' מעולם לא נקטה באלימות

כלפי הנאשם.

שגרת חייהם של בני הזוג מאז לידת מ' לא הייתה פשוטה, זאת בנוסף לקשיי החיים והפרנסה. מאז עזב הנאשם את הבית, מצבה הנפשי של מ' התדרדר במהרה ותוך שבועיים אושפזה במוסד פסיכיאטרי, דבר שגרם צער רב לנאשם. הנאשם מקפיד לבקר את מ' מדי שבוע ולקחת אותה לבית אמו פעם בשבועיים. ע' מצדד במתלוננת ולכן ניתק קשר עם הנאשם, חרף ניסיונות הנאשם לחדש עמו את הקשר.

הנאשם לקח אחריות על שניים מהאירועים, אך טען שעשה כן במסגרת הגנה עצמית, וטענתו נדחתה. לתחושתו של הנאשם, גם למתלוננת היה חלק באירועים ולכן ביקש לנהל הוכחות ואף זוכה מאישום אחד. הנאשם קבל על כך שננקטו הליכים רק כנגדו בעוד כנגד המתלוננת לא הוגש כתב אישום.

הנאשם עבר הליך טיפולי כבר בשנת 2016 במרכז דלב, אין לו עבר פלילי וזוהי הסתבכותו הראשונה. ההליך הפלילי טלטל את הנאשם והציב לו גבולות ברורים ולא נשקפת מסוכנות מהנאשם, שכן מאז ינואר 2016 אין כל קשר בין הנאשם למתלוננת. בנסיבות אלה לא נדרשת ענישה מוחשית.

האלימות הינה ברף נמוך. לא נגרמו למתלוננת חבלות. הרקע למעשים אינו יחסי חזק מול חלש, ולא נעשו לשם שליטה, קנאה או הפחדה של המתלוננת. מדובר באירועים נקודתיים על רקע מתחים בתוך הבית ובין בני הזוג.

אשר למתחם הענישה טענו ב"כ הנאשם, כי זה כולל מנעד רחב של עונשים מאי הרשעה ועד למאסר בפועל, וכי אין הצדקה לקביעת מתחם נפרד לכל מעשה.

ב"כ הנאשם ביקשו להתחשב בכך שבני הזוג נפרדו לפני זמן רב, לא נעברו עבירות נוספות מאז, הנאשם הפנים את חומרת המעשים והטלת מאסר בפועל תיפגע בראש ובראשונה ב-מ' שזקוקה למפגשים עמו.

ב"כ הנאשם עתרו להסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד התחייבות להימנע מעבירה. הנאשם ויתר על חצי מהדירה לטובת המתלוננת, ולכן ביקשו להימנע מהטלת רכיב כלכלי שיפגע בו קשות.

5. הנאשם מסר, כי הוא למד את הלקח והוא סמוך ובטוח שהדברים לא יחזרו על עצמם.

דיון והכרעה

מתחם אחד או מספר מתחמים

6. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם וב"כ הנאשם סברו שאין הצדקה לכך. עמדת ב"כ המאשימה מקובלת עלי.

7. בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל, (29.10.14), נקבע מבחן הקשר ההדוק לפיו: "אירוע אחד" יכול לכלול "מעשה אחד" ויכול לכלול גם "מספר מעשים" (סעיף 27 לפסה"ד). בהתאם להלכה זו יש לבחון האם מדובר בתוכנית עבריינית יחידה בכפוף לקיומו של קשר ענייני בין העבירות.

8. בת"פ 19059-07-16 מדינת ישראל נ' ירון לוי (6.3.17) הורשע הנאשם בשמונה אישומים בעבירות אלימות נגד אשתו ובאישום נוסף כלפי בנו הקטין, באירועים שנמשכו כשנה. נקבע, כי למרות המסכת המשותפת של המעשים שרובם עניינם באלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, כל אחד מהאישומים מהווה אירוע נפרד, כל אחד מהאישומים אירע במועד אחר, המעשים נפרסו על פני חודשים רבים, לכל אחד מהאירועים הייתה התחלה וסוף ומכאן לא ניתן לומר, כי אך בשל היות המעשים חלק ממערכת היחסים בין בני הזוג, אלה מהווים אירוע אחד.

9. בת"פ 32661-06-13 מדינת ישראל נ' גרינפלד (3.4.16), הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלושה אישומים של אלימות ואיומים כלפי בת זוג. נקבע, כי המעשים בוצעו במועדים ובנסיבות שונות ולכן יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד וזאת על אף שהאירועים מהווים חלק ממערכת היחסים בין בני הזוג.

10. בעניינו של הנאשם מדובר בארבעה אישומים שנפרסו על פני כשלוש שנים. אמנם ישנה זהות בקורבן בכל האישומים ומדובר בעבירות דומות, אך לא ניתן לקבל שמדובר במסכת עבריינית אחת, אלא יש לראות בכל אישום כאירוע לצורך קביעת המתחם, כך שיקבע מתחם עונש נפרד לכל אחד מן האישומים בהם הורשע הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

11. במלאכת גזירת הדין יש תחילה לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. הערכים החברתיים הנפגעים ממעשיו של הנאשם הם הגנה על שלוות נפשה, בטחונה, חירותה ושלמות גופה של המתלוננת, בביתה מבצרה.

אין צורך להכביר מילים אודות החומרה הנעוצה באלימות בכלל ובאלימות בתוך התא המשפחתי.

המחוקק אף מצא לנכון לקבוע, כי העונש בצדן של עבירות תקיפה המבוצעות כלפי בני זוג, יהיה כפול מזה הקבוע לאותה עבירה. אין ספק, כי אלימות זו המופנית כלפי בת זוג, פוגעת בביטחון הקיומי של המתלוננת בתוך התא המשפחתי שלה.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת פורקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, ((11.10.07)), פסקה 7):

"במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג

המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

וכן, דברי השופט עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל ((19.04.12), פסקה 3):

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבותיו של התיק שבפניי הינה ברף נמוך-בינוני.

14. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי דעתי לכך שמדובר בארבעה אישומים, בעבירות של תקיפה סתם שלא גרמו לחבלתה של המתלוננת אך מעשים מכוערים מאוד שכללו אגרופים, דחיפות, משיכה בשיער והפלתה ארצה.

האירועים התרחשו על רקע ויכוח בין בני הזוג בקשר לילדיהם בעיקר.

המתלוננת העידה על האלימות וההתעללות הפיזית, הנפשית והמילולית ממנה סבלה לאורך שנות נישואיה עם הנאשם, דברים שנצרה בליבה מהבושה וסיפורה לאחיה רק לאחר שאזלו כוחותיה. ניכר שעיסוקה של המתלוננת כמורה, כמי שמייצגת ומכוונת אחרים בחייהם הקשתה עליה לחשוף את נזקקותה לעזרה לנוכח האלימות שחוותה בעצמה בביתה.

ניכר היה במתלוננת שחששה מפירוק התא המשפחתי לנוכח החשש מההשפעה של המהלך על ילדי בני הזוג.

המתלוננת לא הסתירה את הקושי שלה להתמודד עם מ' ואת העובדה שהייתה תוקפת אותה, להבדיל מיחסה של מ' לנאשם, שלא לוהה באלימות.

ברקע האלימות קשיים בזוגיות, קשיים כלכליים, הקושי בטיפול ב-מ' והקושי של בני הזוג בהתמודדות איתה והתסכולים שנלוו לכך.

בני הזוג התגרשו, וכפי שהעידה המתלוננת כיום חייה חזרו למסלולם והיא עמלה על שיקום חייה בתמיכת בני משפחתה. הנאשם הגיע לדיונים מלווה בבני משפחתו, כך שגם הוא עטוף על ידי בני משפחתו המסייעים לו כלכלית ורגשית. ניכר ששתי המשפחות התגייסו לסייע לבני הזוג לעבור את התקופה הקשה שהייתה כרוכה בגירושין ובכל מה שהתלווה לכך. מ' שוהה בהוסטל והתרשמתה שהוצאתה מהבית הייתה קשה לנאשם והוא נושא עמו רגשות אשם בגין כך. עוד התרשמתי שהניתוק מ-ע' קשה לנאשם ויש לקוות שלאחר סיום ענייניו בתיק זה יתפנה הנאשם לשיקום יחסיו עם בנו.

סיכומם של דברים מדובר במשפחה שהתפרקה באופן קשה, שהבת מ' הוצאה מהבית ובני הזוג אוספים את השברים והחלו בשיקום חייהם כל אחד בדרכו.

15. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם הינה החל ממאסר על תנאי (ראו למשל ת"פ 22135-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני (12.7.15) וע"פ (מחוזי-ים) 28138-02-16 ח' ל' נ' מדינת ישראל (7.9.16)), דרך מאסר לריצוי בעבודות שירות (ראו למשל ת"פ 22440-02-16 מדינת ישראל נ' פלוני (17.10.17) ות"פ 11798-11-16 מדינת ישראל נ' פלוני (16.10.17) (ערעור הנאשם בעפ"ג (ב"ש) 64946-11-17 נדחה) ועד למאסר בפועל (ראו למשל רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.16), עפ"ג (מרכז) 24970-08-12 הרשקוביץ נ' מדינת ישראל (11.11.12), וע"פ (מרכז) 644-09-16 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.17) (בקשת רשות ערעור של הנאשם נדחתה ביום 21.3.18 ברע"פ 5434/17)) לצד רכיבים כספיים.

16. לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות המעשים אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם הינו ממאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל לכל אחד מהאישומים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הנאשם יליד 1971, נעדר עבר פלילי.

הטלת עונש מאסר בפועל תפגע בנאשם אך בעיקר ב- מ' אשר שווה בהוסטל והביקורים של הנאשם חשובים עבורה.

18. הגב' ע ע, אחותו של הנאשם סיפרה, כי הנאשם הינו הבכור מבין ארבעה אחים.

עיקר עדותה הופנתה לנאשם על התמודדותו בילדותו, על הדרך שעשה ועל הכרת התודה שלה אליו.

העדה סיפרה, כי אביהם התעוור ובעקבות כך איבד את שמחת חייו, את משרתו בתעשייה האווירית, חבריו התרחקו ממנו והוא נותר בודד. אביהם התקשה להשלים עם העיוורון, נכנס לדיכאון ומצא נחמה בטיפה המרה, עד שקרסו מערכות גופו והוא נפטר. הנאשם וויתר על ילדותו והיה לצד אביו וסעד אותו עד לרגעי האחרונים מבלי שעזב.

גם במצבים לא נעימים, שנבעו משכרות האב, הנאשם נהג באביו בכבוד ובאצילות נפש ולא הפסיק ללוות אותו לכל מקום.

לנאשם ילדה נוספת מנישואיו הקודמים.

בין הנאשם ל-מ' יש קשר מיוחד. הוא היה המטפל בה בבית וגם לאחר העברתה להוסטל הוא מקפיד להגיע לשם ולבלות איתה.

העדה לא הסתירה שהאווירה בבית בני הזוג לוותה בצעקות וצרחות, שהיו חילופי דברים וגידופים הדדיים והפנתה אצבע מאשימה למתלוננת, שאין בידי כמובן לקבלה.

מאז שהנאשם עזב את הבית הוא מתגורר בבית אמם בדירה קטנה. בעקבות ההיעדרויות הרבות מהעבודה בשל הליכים משפטיים בתיק הגירושין, הנאשם פוטר מעבודתו. לפני כחודש הנאשם התחיל עבודה חדשה, הוא מנסה לשקם את חייו ולכן ביקשה להתחשב בו בגזירת עונשו.

19. כאמור, הנאשם עבר הליך טיפולי מיוזמתו במרכז למניעת אלימות במשפחה בשנת 2016, בסמוך למועד הגשת התלונה.

הנאשם אמנם לא נטל אחריות על מעשיו, אך שוכנעתי, כי ההליך הפלילי טלטל את הנאשם ועל כן הוא פנה לקבלת טיפול בסמוך להגשת התלונה, וכי הפנים את חומרת מעשיו והפיק את הלקחים המתבקשים והמעשים לא ישנו בעתיד.

20. האלימות נפרסה על פני תקופה ארוכה, ותקיפת המתלוננת גם לאחר שובה מאשפוז בבית חולים מלמדת על חוסר רחמים מצד הנאשם כלפיה, כטענת ב"כ המאשימה.

אף שאין מדובר במעידה חד פעמית יש להבחין בין האווירה הקשה שנהגה בבית בני הזוג לבין האירועים הנקודתיים בהם הורשע הנאשם. עם כל הסלידה ממעשיו של הנאשם שוכנעתי, כי האלימות מקורה באובדן שליטה וקושי של הנאשם להתמודד עם צורכי ילדי בני הזוג ומטלות הבית. חרף הכיעור שבמעשים, ומבלי להפחית מחומרתם של אלה, הרי שאלה לא גרמו לחבלות למתלוננת.

בני הזוג התגרשו, כל אחד נתמך על ידי בני משפחתו והמשיך בשיקום חייו.

21. אף שלא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, והגם שנשמעו ראיות בתיק ואין לראות בדברי הנאשם הודאה במיוחס לו נוכח ההתייחסות המצמצמת שלו, לפיה דחף את המתלוננת במסגרת הגנה עצמית, אני סבורה שיש לראות בנאשם כמי שמתקיימים בעניינו שיקולי שיקום המאפשרים לחרוג ממתחם העונש ההולם.

22. נוכח כל המפורט לעיל אני סבורה שיש למקם עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם, להימנע מענישה מוחשית בדמות מאסר, לרבות בעבודות שירות ולאזן זאת עם רכיבי ענישה נלווים.

מתחם הקנס ופיצויים

23. לפי סעיף 40 ח' לחוק העונשין "קבע בית משפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40 ג(א) במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם הקנס ההולם".

24. משכך, בקביעת מתחם הקנס על בית המשפט להתחשב בחומרת העבירות ובמצבו הכלכלי האישי של הנאשם. בתוך כך, על בית המשפט לתת דעתו לכך שלנאשם זכות לקיום אנושי בסיסי שיבטיח תנאי מחיה מנימאליים בכבוד לו ולמשפחתו (בג"צ 10662/04 חסן נ' המוסד לביטוח לאומי (28.2.12)).

25. הנאשם חזר למעגל העבודה לאחרונה והוא מתגורר בבית אמו, מטעמים כלכליים. מעבר לכך לא הוצגו בפני נסיבות נוספות אודות מצבו הכלכלי של הנאשם.

26. בשים לב לכך שמדובר בעבירות ברף נמוך-בינוני ובהעדר נסיבות חריגות לגבי מצבו הכלכלי של הנאשם אני קובעת שמתחם הקנס ההולם בתיק זה הוא בין 2,000 ₪ ל- 7,000 ₪ ויש למקם את שיעור הקנס בעניינו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם.

27. אשר לפיצוי, הרי שתיקון 113 לא קבע שיש לקבוע מתחם ואת אופן קביעתו. ברע"פ 2174/11 רמי לוזון נ' מדינת ישראל (25.05.11) נקבע, כי קביעת הפיצוי לא קשורה ליכולת הכלכלית של הנאשם וניתן לפרוס לתשלומים אם יש צורך בכך. עוד נקבע שיש להעדיף פיצוי על פני קנס (ע"פ 4666/12 עמי גורבץ נ' מדינת ישראל (08.11.2012)).

28. לאחר שנתתי דעתי לכלל השיקולים, אני סבורה שיש לבכר את השתת הפיצויים, שיש בה רכיב מרתיע עבור הנאשם ואלמנט של פיצוי, גם אם קל ביותר, עבור המתלוננת. דווקא בשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם יש ברכיבים כלכליים של קנס ופיצוי להוות גורם מרתיע נוסף עבורו.

סוף דבר

29. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות.

ב. קנס בסך 4,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.18 ובכל 1 לכל אחד מן החודשים שלאחר מכן.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מידי.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננת בסך 6,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.18 ובכל 1 לכל חודש שלאחר מכן. לא ישולם הפיצוי או שיעור משיעוריו במועד, יעמוד מלוא הפיצוי לתשלום מידי. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלוננת.

ד. הנאשם יחתום עוד היום על התחייבות בסך 8,000 ₪ שלא לעבור במשך שנתיים עבירות אלימות. לא תיחתם ההתחייבות ייאסר הנאשם למשך 20 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשע"ט, 3.10.2018, במעמד הצדדים.